

[Axel Sørensen.]

lovgivning tydeligt viser, at den har bidraget til fremme af opsparingen hos mange tusinder, som ikke tidligere havde tænkt sig den mulighed at foretage en kontant opsparing i et pengeinstitut. Der har tidligere her i tinget lydt røster imod denne præmiering af opsparing. Jeg synes, at den modstand, der her kom til orde, er ubegrundet. Man har således hævdet, at det var urimeligt at præmiere opsparing, specielt for den kategori af medborgere, der er økonomisk godt stillet. Mit kendskab til et par enkelte pengeinstitutter fortæller mig imidlertid, at et meget stort, om ikke det største, antal præmieopsparere findes blandt folk med lave indkomster. Jeg håber, der i udvalget vil blive mulighed for at få oplyst, hvor stort et beløb der i 1957 er indsat på præmieindskudskonto, samt om de beløb, der indsat i 1954, er hævet, eller i hvor stort omfang de nu danner grundlaget for en påbegyndt fast opsparing.

Vi ser med interesse frem til den forhandling, der skal ske i udvalget, og jeg går ud fra, at der også bliver lejlighed til en almindelig drøftelse af tilvejebringelsen af en mere varig og hensigtsmæssig ordning, der vil betyde en skattemæssig begunstiggelse af opsparingen, og bl. a. en drøftelse af sådanne former herfor, som andre ærede ordførere har udtalt ønske om.

Jeg anbefaler det foreliggende lovforslag og vil med megen interesse deltage i de drøftelser, der forestår.

NJA Niels Andersen: Det foreliggende lovforslag, som tilsigter en forlængelse for et år af den gældende lov om præmiering af opsparing, kan retsforbundet ikke medvirke til gennemførelse af. Selv om forlængelsen kun er 1-årig og det af den højtærede finansministers skriftlige fremsættelse fremgår, at der her er tale om en afvikling, må vi gøre den betragtning gældende, at en lovgivning af denne art, ifølge hvilken man udbetaler præmier til borgere, der har evne til opsparing, af midler, der er tilvejebragt gennem skatter, som til dels er betalt af borgere med små indtægter og uden opsparingsevne, virker meget uheldig.

Vort parti er naturligvis klar over, at opsparing er nødvendig på grund af det store investeringsbehov, men vi skulle

gerne nå frem til sådanne forhold, at opsparingen i sig selv, uden lovgivningsmagtens indblanding, er tillokkende og lønnende. I denne forbindelse må man vel notere med glæde, at udviklingen i den seneste tid har bragt os frem mod mere stabile økonomiske forhold. Fortsættes denne udvikling, vil der efterhånden skabes et naturligt incitament til opsparing. Det er vor opfattelse, at lovgivningsmæssige indgreb i den naturlige økonomiske udvikling skaber uligevægt i den økonomiske struktur. Det ville derfor være helt naturligt, om vi samlede kræfterne om at tilvejebringe sådanne forhold, at den stabiliserende udvikling, der er i gang på det økonomiske område, fortsætter, således at vi kan nå frem til at genskabe den tillid til pengevæsenet, der er en forudsætning for den naturlige opsparing. Når vi frem til sådanne tilstande, er det min opfattelse, at man vil opnå en betydelig større opsparingsvilje hos landets borgere, end der er i øjeblikket. Det må vel i det hele taget være berettiget at stille det spørgsmål, om en lovgivning af den her omhandlede art overhovedet fremmer den reelle opsparing.

Jeg har gerne villet fremføre disse synspunkter på retsforbundets vegne, og jeg håber, man vil tage hensyn hertil ved den videre behandling af det foreliggende lovforslag.

Aksel Larsen: Jeg må med det samme sige, at mit parti ikke har større sympati for loven om præmiering af personlig opsparing, end vi havde, da vi første gang blev præsenteret for et forslag herom i folketinget. Det er ganske indlysende — og her er jeg beklageligvis enig med retsforbundets ærede ordfører — at den præmie, der betales til dem, der sparer i overensstemmelse med denne lov, må betales af andre, hvilket vil sige, at man tager fra nogle af borgerne, fra nogle af skatteyderne, og giver til andre. Vi finder ikke, det er rimeligt, at de, der har en så stor indtægt, at de er i stand til at spare op, skal præmieres på bekostning af dem, hvis indtægt er så lille, at de ikke har råd til at spare op. Dermed kunne jeg i og for sig slutte.

Jeg må imidlertid tilføje, at jeg tilslutter mig det ønske, der er fremført om at få at vide, hvordan loven har virket. Hvor meget er der i medfør af denne lov blevet ekstraordinært opspareret i løbet af 1957? Det var